

Βίος Αγίου Γέροντος Ιερωνύμου της Αίγινης

Ο Όσιος Γέροντας Ιερώνυμος γεννήθηκε στο χωριό Γκέλβερη της Αγιατόκου γης της Καππαδοκίας, που επί αιώνες έδωσε πληθώρα Αγίων Πατέρων, Οσίων και Μαρτύρων της Εκκλησίας μας και έλαβε το όνομα Βασίλειος. Ήτω τέκνο πολυτέκνου και ευσεβούς οικογενείας. Η μητέρα του, τον γαλούχησε από μικρής ηλικίας στην μυστηριακή ζωή της Ορθοδόξου Εκκλησίας. Από πολύ νωρίς ο μικρός Βασίλειος ζούσε κατά Χριστό βίο τηρούσε τους κανόνες του και κήρυττε το λόγο του Θεού. Το γεγονός αυτό είχε σαν συνεπεία να δημιουργήσει κάποιες έριδες μεταξύ κάποιων συμπατριωτών του, οι οποίοι είχαν διαλέξει την οδό της απώλειας και ελεγχόμενοι, δυστροπούσαν και τον αντιμάχοντο. Ήτω ευσεβέστατος και φιλακόλουθος. Ο νεαρός Βασίλειος ακολουθώντας την ευχή της μητέρας του, και τον ένθεο ζήλο του, χειροτονήθηκε διάκονος. Από τη θέση του αυτή συνέχισε το θεάρεστο έργο της κηρύξεως του Θείου Λόγου. Η αγάπη του κόσμου προς το πρόσωπο του ήταν μεγάλη. Οι προστριβές όμως, με κάποιους που από την αρχή τον πολεμούσαν δεν σταμάτησαν, αλλά συνεχίστηκαν ακόμη και πιο έντονα. Έτσι αναγκάστηκε να αναχωρήσει από την γη που ανατράφηκε προς άλλον προορισμό. Παρ' ότι τόσο ο κόσμος, η μητέρα του όσο και ο οικείος επίσκοπος τον πίεζαν για να χειροτονηθεί Ιερέας ο ίδιος δεν δεχόταν μιας και όπως ο ίδιος έλεγε, και ένας να μην τον θέλει δεν γίνεται Ιερέυς.

Μετάβη στους Αγίους Τόπους ως ταπεινός προσκυνητής των Παναγίων Προσκυνημάτων όπου και παρέμεινε για κάποιο μικρό χρονικό διάστημα. Το πέραςμα του αυτό από την Αγία γη Σιών, τον επηρέασε βαθύτατα και αργότερα προέτρεπε τα πνευματικά του τέκνα να πραγματοποιήσουν το ταξίδι αυτό τουλάχιστον μια φορά στη ζωή τους. Μετά πήγε στην Πόλη, όπου ως Διάκονος υπηρέτησε το Οικουμενικό Πατριαρχείο, Επέμενε να μη χειροτονηθεί ιερέυς αισθανόμενος το βαρύτατο φορτίο και την υψηλή ευθύνη, ακόμη κι όταν ο Πατριάρχης ο ίδιος επέμενε πειστικά για την χειροτονία και την τοποθέτηση του στο Κοιμητήριο στο Μπαλουκλί, θέση με αρκετές απολαβές και περιζήτητη από πολλούς. Έτσι διαφώνησε και αρνήθηκε, και την απόφαση του αυτή την πλήρωσε πολύ ακριβά. Έμεινε κυριολεκτικά στο δρόμο ως ο έσχατος επαίτης. Απευθυνόμενος στον Πατριάρχη του είπε, «Εγώ δεν θέλω να υπάγω εκεί. Δεν θέλω την Εκκλησίαν να την θεωρώ εμπόριον» Όμως και αυτή η δυσκολία χαροποιούσε τον Άγιο Γέροντα, ως ο ίδιος έλεγε ήταν «. . ποτέ λύπη εις τον νουν δεν έβαλα. Μόνο στο νου μου συνεχώς είχα τον Χριστό μου να μην λυπήσω» Οι πολλές ταλαιπωρίες του, τον έκαναν να ασθενήσει και να εμφανίσει συμπτώματα πολιομυελίτιδας στο χέρι. Η κατάσταση επιδεινωνόταν και οι γιατροί πήραν απόφαση να του το κόψουν. Παρακαλούσε τον Κύριο μας και την Υπεραγία μας Θεοτόκο να τον βοηθήσουν. Όντως ευρέθη κάποιος ευσεβής ο οποίος με τη βοήθεια, παρέμβαση και υπόδειξη του Αγίου Παντελεήμονος παρασκεύασε κάποια αλοιφή με την οποία επάλειψε τις πληγές και έτσι έγινε καλά. το χέρι του νεαρού Διακόνου π. Βασιλείου.

Μετά την Μικρασιατική καταστροφή ήλθε στην Ελλάδα και εγκαταστάθηκε στην Αίγινα. Τοποθετήθηκε ως διάκονος στον Μητροπολιτικό ναό της Αίγινας και ως πνευματικός οδηγός στην Ι. Μ. Ευαγγελισμού της Θεοτόκου, του Αγίου Νεκταρίου. Εν συνεχεία τοποθετήθηκε ως πνευματικός οδηγός στην Ι. Μ. Χρυσολέοντισσας. Ο θερμός του ζήλος για την κήρυξη του Θείου Λόγου, ο ενάρετος βίος του δεν ξέφυγαν της προσοχής του τότε Μητροπολίτη Καρυστίας Παντελεήμονα. Επιμόνως τον προέτρεπε να χειροτονηθεί Ιερέυς. Με την επιμονή του αυτή, τελικώς ο π. Βασίλειος εκάμφη και χειροτονήθηκε. Του εδόθη το οφίκιο του Αρχιμανδρίτου και ταυτόχρονα του ανετέθη το έργο του Πνευματικού, ένα έργο που μέχρι τέλους της επί γης ζωής του, τελούσε με αυταπάρνηση, με φόβο Θεού αλλά και αγάπη προς το συνάνθρωπο. Έτσι ανέλαβε ως Ιερέυς πια τον Ι. Ναό. του Αγίου Διονυσίου στο νοσοκομείο, ναό που ο ίδιος τον κατασκεύασε, και συνέχισε με ακόμη μεγαλύτερο ζήλο το πνευματικό έργο του στο χώρο αυτό. Αναφέρεται ότι ο γέροντας εκτός του ποιμαντικού του έργου, περιποιήτω και τους ασθενείς ως «πρακτικός ιατρός» και είχε θεραπεύσει τα τραύματα αρκετών

Ο Άγιος Γέροντας, ως λειτουργός ιερούργησε μόνο για διάστημα έξι μηνών στον Ι. Ν. του νοσοκομείου Σαράντα μέρες μετά την χειροτονία του και κατά την διάρκεια του Μυστηρίου της Θείας Ευχαριστίας, είδε φοβερά οπτασία και απεφάσισε να σταματήσει να ιεουργεί. Εξομολογήθηκε τη φοβερά οπτασία αυτή, στο μητροπολίτη Καρυστίας που τον είχε χειροτονήσει. Σε άλλους ποτέ δεν είχε μιλήσει ποτέ για αυτό. Το μοναδικό που είπε κάποια στιγμή ήταν ότι «σε άλλον Ιερέα» παρουσιάστηκε κατά την διάρκεια του Μυστηρίου της Θείας

Ευχαριστίας φοβερό όραμα κατά την διάρκεια του οποίου ο Ιερέας έβλεπε τα Αγια Δώρα τον Άρτο και τον Οίνο, με το φυσικά του μάτια ως Σώμα και Αίμα Κυρίου εντός του Αγίου Δισκοπότηρου και αδυνατούσε να συνεχίσει Ο ίδιος έλεγε. «Δεν ηδυνάμην με τα θνητά και αμαρτωλά μου χέρια να ψηλαφώ τον Κύριο της Δόξης». Βέβαια η οπτασία αυτή δεν είχε παρουσιαστεί σε «άλλον» ιερέα αλλά στον ίδιο, ο οποίος όμως δεν το έλεγε από ταπεινώση. Συνέχισε να Ιερουργεί μέχρι της εξεύρεσης άλλου Ιερέως που θα εξυπηρετούσε της ανάγκες του ναού του νοσοκομείου. Όταν εξευρέθη αντικαταστατής συνέχισε την διακονία του στο ναό ως Ψάλτης και ιεροκήρυκας. Για το μικρό χρονικό διάστημα που ιερούργησε ήταν εξαιρετικά ιεροπρεπής κατά την ώρα των ακολουθιών και της Λειτουργίας, ένας Μελχισεδέκ, που τηρούσε το Τοπικό της εκκλησίας. Ως Λειτουργός λειτουργούσε πάντοτε με ποταμούς δακρύων στα μάτια του .

Ως άλλος Άγιος Σπυριδών συλλειτουργούσε με Άγιους και Αγγέλους, ως φυσικές παρουσίες, την ώρα της Θειας Λειτουργίας. Χαρακτηριστικά απευθυνόμενος σε νέους ιερείς έλεγε. «Αν δεν βλέπεις τον Άγγελο σου δίπλα σου στο Άγιο Θυσιαστήριο, μη λειτουργείς». Ήταν άκακος και μέχρις εσχάτων ταπεινώνε τον εαυτό του έναντι όλων, χωρίς ίχνος εγωισμού. Αναφέρεται ότι κάποτε βαδίζοντας μέσα στην πόλη της Αίγινας χαιρέτισε κάποιον μαγαζάτορα και του ευχήθηκε για τον υιό του που γιόρταζε. Ο άνθρωπος αυτός, άγνωστο γιατί, βγήκε από το μαγαζί του και αντί να τον ευχαριστήσει, τον εξύβρισε. Ο ανεξίκακος Γέροντας απεχώρησε αμίλητος, δεχόμενος όλες τις ύβρεις που του εκτόξευσε και επανήλθε στον υβριστή την επόμενη μέρα ζητώντας του συγνώμη για την αναστάτωση που του προξένησε. Ο άνθρωπος τα έχασε, έβαλε τα κλάματα και του ζήτησε συγνώμη για την απαράδεκτη συμπεριφορά του. Διακόνησε τον Ναό του νοσοκομείου για 18 χρόνια με αυταπάρνηση. Κατά την διάρκεια αυτή της εφημερίας του έλαβε το Μέγα Αγγελικό Σχήμα του Μοναχού, του τόσο επιθυμούσε, από τον Γέροντα Ιερώνυμο τον Σιμωνοπετρίτη, λαμβάνοντας το όνομα Ιερώνυμος.

Έζησε σε μια περίοδο που η Εκκλησία δοκιμαζόταν από την επιβαλλόμενη από σκοτεινούς κύκλους, μετατροπή του Ημερολογίου. Μια υπόθεση που αποτέλεσε και αποτελεί μια μελανή σελίδα της Εκκλησιαστικής ιστορίας και που δυστυχώς οδήγησε στο σχίσμα του «Αραφου Χιτών» του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού. Μια ανοικτή πληγή που συνεχίζει να αιμορραγεί και να πληγώνει. Ο Άγιος Γέροντας, ελεγχόμενος συνειδησιακά και μη μπορώντας να αντέξει την επιβαλλόμενη καινοτομία, παρακαλούσε το Θεό να του δώσει σημείο για το τι θα πρέπει να πράξει. Ο ίδιος επιθυμούσε να επιστρέψει στο πατρίο ημερολόγιο αλλά ανέμενε Θεϊόν μήνυμα περί της αποφάσεως του. Κάποια στιγμή κάποιοι «καλοθελητές» ενημέρωσαν τον οικείο Μητροπολίτη ότι ο Γέροντας δεν ιερουργεί στον ναό του νοσοκομείου, διότι πηγαίνει με το παλαιό ημερολόγιο. Ο Δέσποτας μη γνωρίζοντας τα περί της φοβέρας οπτασίας του που τον οδήγησαν στο να πάψει να ιερουργεί, τον ειδοποίησε ότι θα πήγαινε να συλλειτουργήσουν μαζί, ανήμερα της εορτής του Αγίου Διονυσίου. Αυτό το γεγονός αποτέλεσε, το εκ «Θεού σημείο» που ζητούσε. Έτσι απέστειλε μια επιστολή στο Μητροπολίτη με την οποία με σεβασμό υπέβαλε την παραίτηση του από το Ναό του νοσοκομείου και του γνώριζε, όπως όλοι άλλωστε το γνώριζαν, ότι σέβεται και επιθυμεί να ακολουθήσει το πατρίο ημερολόγιο. Μετά την παραίτηση του απεσύρθη στο Ησυχαστήριο του, απειοχίση ένεκεν της ακριβείας της Πίστεως και ακολούθησε το Πάτριο ημερολόγιο.

Την περίοδο του πολέμου, ο Κύριός μας, του οποίου οι βουλές είναι άγνωστες και τα μυστήρια ανεξερεύνητα, επέτρεψε στον Γέροντα και μια άλλη δοκιμασία. Κάποιος τραυματισμένος Γερμανός, κατάφυγε σ' αυτόν για να του θεραπεύσει ένα τραύμα. Ο Π. Ιερώνυμος στην αρχή αρνήτω να τον βοηθήσει, διότι υπήρχε απαγόρευση. Τελικά, τον βοήθησε και τον έκανε καλά, ζητώντας μόνο να μην τον μαρτυρήσει. Αντί του μάνα όμως στον Κύριο μας έδωσαν χολή, και αντί ευχαριστίας στην ευεργεσία, ο Γερμανός άφησε μια χειροβομβίδα στο Ησυχαστήριο. Αποτέλεσμα ήταν να σκάσει η χειροβομβίδα, να τον τραυματίσει σοβαρά το χέρι και να τοπ προκαλέσει μόνιμη κατά τους γιατρούς κόφωση. Απαιτήθη να του κοπεί το αριστερό χέρι. Ο ίδιος έλεγε, « Κύριε μου τίποτα δεν είχα όταν ήλθα στον κόσμο. Εσύ με έφερες. Εσύ με τα έδωσε όλα. Ας είναι δοξασμένο το όνομα σου. Ότι ευδοκεί η Χάρις Σου δια εμέ ας γίνει. Αν είναι γιο το συμφέρον της ψυχής μου ας πάρεις και το άλλον χέρι». Παρακαλούσε τους Άγιους Αναργύρους τουλάχιστον να συντομεύσουν την παραμονή του στο νοσοκομείο. Τελικά όντως, με τη παρέμβαση των Αγίων, συντομεύτηκε η παραμονή του και με τη θαυματουργική δράση τους, αποκαταστάθηκε και η ακοή του, παρ' ότι του το είχαν απόκλεια οι ιατροί. Τότε εις ευγνωμοσύνη, κατασκεύασε κοντά στο ησυχαστήριο του, τον Ι. Ναό των Αγίων και Ιαματικών Αναργύρων, τον τρίτο κατά σειρά ναό που κατασκεύασε κατά την διάρκεια της επίγειας ζωής του.

Ο Όσιος Γέρων ήτω εντελώς αφιλοχρήματος σε σημείο τέτοιο που ότι και να του έδιδαν χρήματα η τροφήμα τα μοίραζε αμέσως στους πτωχούς. Η κυριότερη μέριμνα του ήταν η ανακούφιση των πτωχών και όσων είχαν γενικά ανάγκη αρωγής, στην οποία επιδιδόταν κατά τρόπο κρυφό, εφαρμόζοντας το ρηθέν υπό του Κυρίου μας «μη γνώτω η αριστερά σου τι ποιεί η δεξιά σου». Εφάρμοζε στην πράξη την Ευαγγελική ρύση «Γίνεσθε οικτίρμονες, καθώς και ο πατήρ υμών οικτίρμων εστί» Είναι πραγματικά αναρίθμητοι οι ευεργετηθέντες από τις ελεημοσύνες του. Δεν ξεχώριζα ποτέ κανέναν, είτε αυτός ήταν άνθρωπου της εξουσίας και των γραμμάτων, είτε ένας ασήμαντος αγράμματος εργάτης. Αναφέρεται ότι όταν κάποια φορά τον κάλεσαν στο σπίτι κάποιου εφοπλιστή, εξανέστη από τη χλιδή και την πολυτέλεια που είδε και είπε "εκεί μέσα δεν ξαναπάω, γλιστρούν πολύ τα μάρμαρα», θέλοντας να δείξει Ότι η πολυτέλεια δεν προσφέρει τίποτα στον άνθρωπο τουναντίον, του κάνει κακό. Ένα πολύ γνωστό περιστατικό στον κόσμο της Αίγινας είναι και το

παρακάτω. Γυρνούσε στα μαγαζιά της πόλης με κρύο η με ζέστη και σε ένα σάκο, ταγάρι, μάζευε ότι τρόφιμα του έδιδαν. Όλα αυτά που συγκέντρωνε τα μοίραζε σε αναξιοπαθούντες. Γινόταν ο ίδιος επαίτης για να διακονήσει όλους τους αδυνάτους. Όλοι στη Αίγινα το είχαν μεγάλη ευλογία για το σπιτικό και το μαγαζί τους, να του δίδουν ότι μπορούσαν. Κάποια φορά περνώντας μπροστά από κάποιο από τα μαγαζιά δε σταμάτησε και συνέχισε στον επόμενο. Ο μαγαζάτορας του φωνάζει, «Παπούλη, έλα κι από μένα: ». Ο Γέροντας στάθηκε και κοιτάζοντας τον στα ματιά του λέγει «Δεν στάθηκα στον πάγκο σου διότι καλό δια εμέ δεν εσκέφθης». Και συνέχισε το δρόμο του. Ο μαγαζάτορας που όντως αυτό σκεφτόταν «τι τα θέλει τόσα ψάρια ο παπάς πρωί - πρωί», ακούγοντας τα λόγια αυτά τα έχασε και αμέσως μετανιωμένος γι αυτή του τη σκέψη, του έστειλε στο ασκητήριο πολλά ψαράκια για να μοιραστούν όπου απαιτείται.

Είχε μετατραπεί σε «δοχείον» της Χάριτος του Παναγίου Πνεύματος και ήταν συνεχώς ένας «φορέας» της Χάριτος αυτής και όχι απλά ένας αχθοφόρος της. Έτσι ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός τον είχε πολλάκις αξιώσει της θέας του «Ακτιστου Φωτός» της Δόξας Του.

Είχε αξιωθεί των δωρεών και των Χαρισμάτων του Αγίου Πνεύματος. Ο ίδιος σχεδόν ποτέ δεν έλεγε για τις καταστάσεις τις οποίες βίωνε λόγω ταπεινότητας. Μειείχε σχεδόν όλων των χαρισμάτων του Παναγίου Πνεύματος. Είχε διακριτικό, διορατικό, προορατικό, ιαματικό αλλά και κατά των δαιμόνιων χάρισμα. Ο Άγιος Ιερώνυμος δεν είχε πανεπιστημιακές θεολογικές γνώσης, όμως ήταν βαθύς γνώστης της Νηητικής Θεολογίας των Αγίων Πατέρων, ένας εραστής της θεολογίας της Ορθοδόξου Εκκλησίας της Ανατολής του Αγίου Ισαάκ του Σύρου, ένας πραγματικής Θεολόγος - Θεόπτης, ένας «Ιατρός» ψυχών που με την διόραση την προόραση και την διάκριση που τον είχε αξιώσει η Χάρις του Θεού έβλεπε: τα «άδηλα και κρύφια» της ψυχής του κάθε ανθρώπου που κατάφευγε στο πετραχήλι του για να αναπαυθεί, ένας ερημίτης ησυχαστής μέσα στην πόλη. Ήταν ένας απλοϊκός «Ποιμένας», όπως ο όρος ορίζεται και ερμηνεύεται από τον ίδιο τον Κύριον μας, που έδιδε και την ψυχή του ακόμη για τον συνάνθρωπο που τον είχε ανάγκη. Το κήρυγμα του ήταν λόγος μεστός, που κατόρθωνε και εισχωρούσε στην κάθε καρδιά ακόμη και στην πιο σκληρή, που έφερνε δάκρυα μετανοίας αλλά και χαράς. Σε ότι αφορά το μυστήριο της εξομολόγησης το εξατομίκευε στον κάθε τύπο καρδιάς ανθρώπου, διακρίνοντας την πνευματική κατάσταση του καθενός και το πόσο ο καθείς μπορούσε να αντέξει και να σηκώσει. Έτσι ενδυνάμωνε και βοηθούσε συνέτιζε αλλά και ανακούφιζε, παρηγορούσε αλλά και άνοιγε συνειδήσεις, εισχωρούσε στα «άδηλα και στα κρύφια» της κάθε μιας καρδιάς. Η πραγματικότητα είναι πως τίποτα δεν του ήταν κρυφό κατά την εξομολόγηση. Ο Θεός τον είχε αξιώσει με διάκριση διόραση και ενόραση και μπορούσε και έβλεπε ακόμη μέσα στην καρδιά του κάθε ανθρώπου ακόμη και τις πιο μικρές και καλό κρυμμένες αμαρτίες. Αν μπορούσε να μιλήσει ο χώρος εκείνος που ο Γέροντος εξομολογούσε, θα μας έλεγε για τους ποταμούς των δακρύων που χύθηκαν εκεί.

Όπως και άλλες πολλές Άγιες μορφές δοκιμάστηκε από αρρώστια. Το θνητό του σώμα πέρασε και καθάρθηκε μέσα από το καμίνι της ασθένειας, του πόνου και της δοκιμασίας. Νοσηλεύθηκε για λίγο στο νοσοκομείο Αλεξάνδρα. Προσβεβλημένος από τον καρκίνο και αφού ταλαιπωρήθηκε αβοήγως στο κρεβάτι του πόνου, μετάλαβε των Αχράντων Μυστηρίων και εκοιμήθη οσιακώς την " 3^η Οκτωβρίου !966 π.ημ (16^η Οκτωβρίου ν.ημ.) στην Αθήνα σε σπίτι πνευματικού του τέκνου.

Όταν ανακοινώθηκε η είδηση της κοιμήσεως του στο νησί, πλήθος λαού κατέκλυσαν την περιοχή του λιμανιού για να συνοδεύσουν το σεπτό λείψανο του στο Ησυχαστήριο. Χιλιάδες κόσμου από παντού κληρικοί και Λαϊκοί προσέρχονταν ευλαβικά για να αποχαιρετήσουν και να πάρουν για τελευταία φορά την ευχή του ταπεινού Λευίτη, του στοργικού πατέρα, του ευεργέτη, του συμπαραστάτη. Πάνω στο σεπτό και λιτό μνήμα του, δίπλα από το Ναό του Ησυχαστηρίου του διαβάζει κανείς ένα απόσπασμα από την β' προς Τιμόθεο Επιστολή « Τον αγώνα τον καλόν ηγώνισμαι, τον δρόμον τετέλεκα, την πίστην τετήρηκα. λοιπόν απόκειται μοι ο της δικαιοσύνης στέφανος».

Ο Άγιος Γέροντας Ιερώνυμος της Αίγινας είναι μια μορφή Αγίου των ημερών μας, ένας συνεχιστής του Κινήματος των Κολουβάδων πατέρων. Ανήκει στη θριαμβεύουσα εκκλησία εις τους ουρανούς και έχει μεγάλη παρρησία στο Θεό ο οποίος τον έχει χαριτώσει με θαυματουργικά χαρίσματα, Τα θαύματα που έχουν πραγματοποιηθεί από την οσιακή κοίμηση του μέχρι σήμερα είναι αναρίθμητα

Ι.Χ.Θ.

Άγιε Γέροντα τον Θεού Ιερώνυμε πρέσβευε υπέρ ημών